

Toinen paastonajan sunnuntai

Ovi sulkeutuu. Mies ei katso edes taakseen poistuessaan. Öljylampun valossa hän nostaa vuoteelle heitetyn denarin. Arvonsa hinnan. Pian ei sitäkään arvoa olisi, sillä nuoruus oli jo jättänyt jäähyväiset väsyneille kasvoille ja rypyt kavalsivat surua, josta miehet eivät enää pitäneet. Pian kukaan ei katsoisi häneen, ei edes himoiten.

Yön sudenhetkenä uni ei tule, hän yrittää rukoilla, mutta sanat sammuvat, sillä Jumalalla on hurskaiden ja lain täyttäneiden julma katse, joka sekin viimeinen kääntyy pois. Jää tyhjyys, yön kätkemät kyyneleet, huuto ilman ääntä.

Aamulla hän sentään raahautua torille hikiset denarit kourassaan. Kojujen ympärille käy kohina, merkillinen mies Nasaretista herättää väittelyä, toimii omavaltaisesti opettajana, parantaa sapattina sairaita ja mikä pahinta puolustaa julkisyntisiä, syö ja juo heidän kanssaan. Hän on profeetta, hän auttoi minua, älkää todistako väärin huutaa yksi torille saapunut. Mikä profeetta se sellainen on, joka käskää rikkomaan lakia sapattina, puuttuu toinen puheeseen. Kuulin kun hän kerskui olevansa sapatinkin Herra ja käski rakastamaan vihollista. Pitäisi rakastaa roomalaisiakin, onko mokomaa kuultu! Johannes Kastajakin on mennyt samaan harhaan ja pitää Nasaretilaisen miestä suurempana kuin profeetat!

Hei, keskeyttää kolmas, ettekö ole kuulleet, että hän on kaupungissa, menkää itse kuuntelemaan. Simonin talolle kuuluu menneen.

Naisen hengitys kiihtyy, kaiken särkyneen, pilalle menneen elämän rojun alta ääni kuiskaa kutsuen hänen nimeään. Ei huoraa, ei varjojen katujen naista, vaan ihmistä. Voisiko joku ymmärtää, että minun tarinani, kaikki mitä olen tehnyt, kaikki mihin olen joutunut, on vain kaipausta, joka haluaa tulla kuulluksi. Torin hienoimman kojun äärellä nainen hypistelee kallisarvoisia hajuvoiteita. Sydän takoo vimmatusti, kädet vapisevat hänen tyhjentyessään viimeiset rahansa ahneuttaan vaivoin peittelevälle kauppiaille.

Simonin talon edustalla käy kuhina. Itämaiseen tapaan pöytävieraat ovat ryhmittyneet pöydän ympärille, isännän tapaan toinen Silloin se tapahtuu. Jeesuksen pää kääntyy, tavoittaa naisen itkettyneet silmät uteliaitten massasta. Hyvät ystävät, kirkkokansa. Mitä me pyysimmekään synnintunnustuksessa hetki sitten. "Katsahda puoleeni laupeutesi silmillä, niin kuin sinä katsoit Pietariin, kun hän oli kieltänyt sinut ja niin kuin sinä katsoit syntisten naiseen fariseuksen kodissa." Jeesus katsoo, näkee. Kaiken. Laupeuden katseella on vain yksi viesti. Sinä olet enemmän kuin tekosi! Paljon enemmän. Minä katson sinut kotiin, siellä odotetaan sinua. Kova jumalasi on vain pelkojesi kuva, uskonnon vallan sokaisemien ruoska. Mutta oikea Jumala onkin Isän syli, joka aina odottaa kädet levitettyinä lastaan kotiin. Pyyhi sydämestäsi kovan Jumalasi nimi, minä annan sinulle uudet nimet: toivo, rakkaus, lohdutus, myötätunto.

Muuta ei tarvita. Mitä tekee ihminen, jonka elämä on vain yksi suurin kyynel, valtameren kokoinen. Hän itkee, kastelee ainoilla osaamillaan sanoilla viimeisen toivonsa pölyttyneitä jalkoja. Kaikki on halpaa, toisarvoista Kristuksen tuntemisen rinnalla. Miten me rippikoulussa tavailimme. Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja hänen opetuslapsensa pääseminen on elämämme kallein asia.

Hyvä paastonajan kirkkoväki. Mukailen hiukan Thomas Mooren vahvaa julistusta: Uskonto ei ole vain ahdistavien uskomusten puolustusmekanismi, vaan avoin sydän pystyy antamaan tilaa esiin tulevalle elämälle ja rakkaudelle. Ja rakkaus on ainoa voima, joka voi muuttaa ihmissydämen.

Fariseusten Simonin kodissa Jeesus rohkaisee kahta ihmistä parannuksen tekoon. Huomaako isäntä, mistä hänen olisi tehtävä parannusta? Sitä ei ole helppo huomata tänäkään päivänä, kun kovin uskovaisten piirissä syntisiltä alkaa happi loppua. Liika jumalisuus, omahyväisyys ja armottomuus on yhtä vaarallinen uskon turmelija kuin julkisyntinen elämä.

Jeesus kääntyy isännän puoleen, kertoo tarinan, joka tekee meistä kaikista paljon anteeksisaaneita.